

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIÒDIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS
(ADHERIT A LA "UNIO CATALANISTA")

BARCELONA
27 Novembre 1919

Catorze punts... suspensius

Si l'Història de la Humanitat fos una matèria d'ensenyança obligatòria per a tots els ciutadans, sabriem que lo que se'n diu Història no és més que l'eterna repetició del mateixos fets a través dels temps; i tots aquells que s'haguessin pres el treball de recordar lo ocorregut en les innombrables guerres que ls Estats han sostingut, haurien estat ben convençuts de que tot allò de la Llibertat, de la Justícia y del Dret, que semblava ser la bandera de guerra enlairada pels Aliats, no era més que un tòpic, semblant a lo dels mirallets per caçar aloses; hauriem vist desseguida que aquestes Nacions Aliades no se sacrificaven per la redempció dels pobles oprimits, sinò per a defénçar els seus propis interessos; i hauriem sapigut, per fi, que l'intervenció dels Estats Units en la guerra europea, no fou la gesta generosa de romàntica quixotada, sinò l'hàbil aprofitament d'una ocasió oportuna, per a hipotecar a favor dels Estats Units l'hegemonia política i econòmica mundial tant suspirada per Alemanya. Va ocórrer aquí lo de la nou del compte: entre dos que's disputaven una nou, intervingué un tercer, qui repartí la closca entre'ls dos, quedant se ell el restant.

¿Cóm era possible creuer en un ideal de lliberació, entre un conglomerat de nacions com Rússia, qui mantenia una Sibèria; Anglaterra, que tenia una Irlanda, i França, en quin lèxic polític no hi havia ni tant sols la paraula *autonomia*? I si be és vritat que algunes petites nacionalitats han degut la seva lliberació a les victòries dels Aliats, aquesta lliberació no ha estat inspirada per un senzill esperit de justícia, sinò per ser un fet que portava com a immediata conseqüència la debilitació del enemic, ni més ni menys que ho va fer Alemanya, al declarar l'independència d'algunes nacionalitats anexionades al ex-imperi rus.

Amb aquests antecedents és verament incomprensible la fanàtica obsessió que molts catalans sentien per la *Entente* i pèl semi Deu Wilson, a qui poc và mancar per a declarar-lo Ser Sobrenatural. La clàssica inconsciència del nostre meridionalisme va obeir una vegada més al impuls sentimental. De segur que ara, en els moments actuals, no llegiriem dit nóm amb tanta freqüència pels carrers i places que s'han dedicat an aquell fundador de la célebre doctrina dels catorze punts... que no se'n ha complert cap.

Si a tot això hi afegíssim alguna recordança històrica, com per exemple l'intervenció de Lluís XIII en la guerra dels Segadors, i la de Lluís XIV en la de Successió, resulta una enigma indesxifrabable volguer esbrinar el fonament de les falagueres esperances que molts catalans tenien concentrades en el Congrés de la Pau. Això no passaria de ser un esclat de tendre infantilisme, si no tingués una altra significació més greu, car és al ensemps la més vergonyosa confessió de la pròpia impotència, la desconfiança en el propi esforç. Els pobles que aixís obren, corren el gran perill de caurer en el servilisme, de convertir-se en colònia espiritual del estranger. Per aquest camí algún poble ha arribat a la realització d'actes que demostraven haver caigut en la més villana abjecció, i

d'haver perdut la més elemental noció de la pròpia dignitat, com l'episodi dels Polonesos davant de Napoleó, sense per això haver conseguit la protecció tan esperada.

Catalunya té forces, té energies pròpies i suficients, si són ben aprofitades, per a resoldre el problema de la seva llibertat, sense intervencions estranyes, que sempre es paguen més cares que lo que valen; i això serà el dia que tots els catalans tinguin plena consciència del seu propi valer, i no's deixin obsessionar tant fàcilment pels mirallets de caçar aloses, encara que tinguin catorze punts i vinguin enribetats amb les paraules Llibertat, Justícia, Dret.

DR. E. XALABARDER,

de la Junta Permanent de l'Unió Catalanista.

El primer pas

A la Federació de Joventuts Nacionalistes de Catalunya

Sembla que la Federació de Joventuts Nacionalistes de Catalunya és ja un fet, sembla que finalment les forces disperses de les prometedores joventuts tenen fretura d'actuar conjuntament, per tal de ahrenjar amb llur esforç d'acció positiva i catalaníssima, la resolució del plet de la sobirania de la Nació Catalana.

No tenint representació dins la Federació, acudim a les ardides planes de l'INTRANSIGENT, per exposar ço que creiem deu ésser el primer esforç d'acció política de la Federació.

El primer acord (no esforç), deuria ésser el fer clara i ferma declaració de persistir d'una manera decidida en l'ac-

Companys: El nostre poble sofreix una gran crisi, si no procurem mitjans d'arreglo esdevindrà l'emigració de tots els catalans. Cal que tots ens en preocupem, no es hora de estar-nos tancats dintre nostres Casals sens fer una actuació positiva. Nostre tasca ha d'esser a la tribuna, a la premsa i fins allà arribin nostres mitjans. No són culpa tans sols de l'actual greu situació obrers i patrons, majorment en són culpables els estats i els agabelladors, aquests durrers els agabelladors, no obstant i haver fet imensos beneficis durant quatre anys de destroça mundial, protegits per governants pretericados, continuen augmentant bárbarament son deshonros capital. Ja que els odiosos polítics sols són bons per a portar-se beneficis particulars induint al poble al engany, femho nosaltres, tots, car som joves i podem triomfar.

D. LATORRE I SOLÉ